

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10084

гр. София, 31.12.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в закрито заседание на 31.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

като разгледа дело номер **3059** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Административен съд София-град преценява, че за разрешаването на спора е необходимо тълкуване на общностното право и по-конкретно на разпоредбите чл. 2, параграф 1, б. „в“, чл.25 б. „в“, чл. 132, параграф 1, буква „р“ и чл.168 от Директива 2006/112/ЕО, във връзка с което намира за уместно да отправи до Съда на Европейския съюз преюдициално запитване относно тълкуването на приложимите към спора правни норми.

По тези съображения съдът формулира съдържанието на преюдициалното запитване, както следва:

Страни по делото:

1. Жалбоподател Българска национална телевизия (Б.), ЕИК[ЕИК] национален обществен телевизионен оператор.

2. Ответник – Директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централното управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП).

Предмет на делото:

3. Предмет на обжалване е ревизионен акт (РА) № Р-29002916001803-091-001/14.12.2016г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) "Големи данъкоплатци и осигурители" (ГДО), С., потвърден с решение № 309/27.02.2017г. на директора на Дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП, след извършване на ревизия на Б. по ЗДДС, за данъчни периоди

01.09.2015 г. - 31.03.2016 г. На Б. са установени задължения за данък върху добавената стойност ("ДДС") за периода 01.09.2015 г. - 31.03.2016 г. в общ размер на 1 568 037.04 лв. и лихви за периода 15.10.2015 г. - 14.12.2016 г. в общ размер на 144 138.74 лв. Тези задължения произтичат от извършена от ревизията корекция на декларираните от Б. резултати за посочените данъчни периоди, като за посочените доставки, за които Б. е ползвала пълен данъчен кредит ревизията признава право на частичен данъчен кредит.

Фактите по спора:

4. По фактическата обстановка, установена по делото, не е налице спор между страните и тя е, както следва:

5. Б. е юридическо лице, национален обществен доставчик на аудио-визуални медийни услуги, по силата на чл.6, ал.3 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ), който съгласно закона осигурява медийни услуги за всички граждани на Република България, съдейства за развитие и популяризиране на българската култура, език и езика на гражданите в съответствие с езиковата им принадлежност, осигурява чрез медийните си услуги достъп до българското и европейско културно наследство, включва предавания, които информират, образоват и забавляват, прилага нови информационни технологии, отразява различните идеи в обществото чрез плурализъм на гледните точки в предаванията на политическа и икономическа тематика, съдейства за взаимното разбирателство и толерантността в отношенията между хората, предоставя възможност на гражданите да се запознаят с официалната позиция на държавата по важни въпроси на обществения живот.

6. За дейността по излъчване на телевизионна програма, Б. не получава възнаграждение от зрителите. Дейността на Б. съгласно чл.70, ал.3 от ЗРТ се финансира отчасти от фонд „Радио и телевизия“ (не функционира), субсидия от държавния бюджет, собствени приходи от реклама и спонсорство, постъпления от допълнителни дейности, свързани с телевизионната дейност, дарения и завещания, лихви и други приходи, свързани с телевизионната дейност. Субсидията от държавния бюджет е за подготовка, създаване и разпространение на национални и регионални програми, определя се на базата на норматив за час програма, утвърден от МС и целева субсидия за придобиване и основен ремонт на дълготрайни активи по списък, ежегодно утвърждаван от министъра на финансите.

7. Б. е регистрирана по ЗДДС, считано от 28.12.1998г. В ревизирания период 01.09.2015 г. - 31.03.2016 г. продажбите на Б. са услуги–реклама; отдаване под наем на недвижимо имущество; продажби на програми, отдаване под наем на техника и др.; дейност по излъчване на програми, за която Б. получава плащане от републиканския бюджет; покупките на Б. основно са за авторски права и възнаграждения, лицензи за излъчване на спортни предавания и филми, ел.енергия, бартери, спонсорства, сателитни трасета, за закупуване на стоки за материали и услуги и др., свързани с дейността, която осъществява, а така също и за стоки и услуги, свързани с продуцирането и създаването на телевизионна програма за международния песенен конкурс „Детска Е. 2015г..

8. До март 2015г. телевизията е ползвала частичен данъчен кредит за всички свои покупки. През март 2015 г. след анализ на дейността на Б., се преценява от същата, че с телевизионната си дейност не извършва освободена доставка към зрителите по

смисъла на ДДС законодателството и започва да прилага метода на директно алокиране, като преценява изолирано всяка покупка в зависимост от това дали е или може да бъде използвана за дейност с търговски характер /развлекателни предавания, филми и спортни предавания/ или за дейност, свързана с изпълнение на обществените си функции /излъчване на парламентарен контрол, предаване на религиозни церемонии, предизборни кампании и др./. Според Б., телевизията излъчва само една доставка за ДДС цели - продажбата на рекламно време и следователно цялата дейност на Б. е облагаема, като дейността по излъчване на програмата към зрителите не е доставка по смисъла на ЗДДС, телевизията не извършва освободени доставки по смисъла на ЗДДС и следва да ползва пълен данъчен кредит за своите покупки. Така в резултат на алокирането Б. ползва пълен данъчен кредит за покупки, които са използвани за икономическата ѝ дейност. Същевременно ползва частичен данъчен кредит за покупки, които са използвани едновременно за дейности с търговски характер както и за дейности, които не са изцяло с търговски характер /например закупуване на камери, които се използват както за заснемане на развлекателни предавания, така и за заснемане на парламентарен контрол/.

9. В обжалвания РА ревизиращите органи са приели, че Б. извършва както облагаеми доставки - рекламната дейност, така и освободени доставки - дейността по излъчване на програми и че при упражняване правото на приспадане на данъчен кредит не може да се определи по категоричен начин дали покупката е свързана с извършването само на освободена доставка или само на облагаема доставка, като в случая Б. използва получените стоки или услуги, както за извършване на доставки, за които е налице право на приспадане на данъчен кредит, така и за доставки или дейности, за които няма такова право. Във връзка с претендираното право на пълен данъчен кредит по получени доставки, свързани с излъчване на спортни предавания и реализирани приходи от реклами при излъчването им, органите по приходите са посочили, че за да е налице правото на пълен данъчен кредит за получени доставки по закупуване на права за излъчване на спортни предавания, за създаване и излъчване на развлекателни програми и чуждестранни филми, действителната стойност на направените разходи следва се покриват изцяло от приходите за реклама. Констатирано е, че не са ангажирани доказателства, а и от начина на формиране на цената на субсидията било видно, че същата не зависи /не се намалява/ от размера на реализираните приходи от реклама по време на излъчване на спортни събития. Полученото от Б. като доставчик на услугата за реклама възнаграждение не е действителната стойност на услугата по излъчване на съответното спортно събитие, развлекателна програма или чуждестранен филм. Използването на закупените права за излъчване на спортни състезания не се намира в пряка връзка само с излъчената впоследствие реклама, закупените права се използват за извършване както на облагаеми, така и на освободени доставки. Предвид това, на основание чл. 73, ал. 1 и 2 от ЗДДС във връзка с чл. 68 - чл. 72 от ЗДДС при ревизията е извършена корекция, като за доставките, за които Б. е ползвала пълен данъчен кредит е признато право на частичен данъчен кредит и е отказано възстановяването на претендирания данък в размер на 1 568 037,04 лв. за периодите от м. 09.2015 г. до м. 02.2016 г.

10. Срещу РА е подадена жалба до директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, който с решение № 309/27.02.2017г. потвърждава акта. Срещу потвърдения с решението РА е подадена жалбата, въз основа на която е образувано съдебното производство пред АССГ.

Становища на страните:

11. Жалбоподателят поддържа, че РА е незаконосъобразен, защото Б. има право да ползва право на пълен данъчен кредит и счита, че неправилно ревизиращите органи приемат, че предоставянето на услуги по телевизионно излъчване е доставка на услуги по смисъла на ЗДДС, тъй като липсва доставка по смисъла на ЗДДС между Б. и зрителя, поради липса на правна връзка между Б. и зрителя и възмездност, тъй като субсидията от държавния бюджет не представлява насрещна престация за услуга. Според Б. излъчването на програмата на Б. не представлява доставка на услуга по смисъла на ЗДДС, като Б. извършва само една дейност в обхвата на ДДС-продажба на рекламно време. Счита, че разпоредбите относно прилагането на частичен данъчен кредит не са приложими, тъй като по правило механизмът за частично приспадане на данъчен кредит е приложим само когато данъчно задълженото лице не може да определи кои покупки се използват за освободени и кои за облагаеми доставки, т.е. в случаите, когато не може да бъде приложен принципът на директно алокиране. Както се посочи вече от месец март 2015г. Б. започва да прилага методът на директно алокиране, като преценява изолирано всяка покупка в зависимост от това дали е или може да бъде използвана за дейност с търговски характер или за дейност, свързана с изпълнение на обществените си функции. Б. счита, че ответникът се позовава на неимплементирана в националното законодателство норма от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност – чл.25 б. „в“ и счита, че държавата и нейните публични органи, приходната администрация, не могат да се позовават на директния ефект на норми на Директивата и да черпят права от невъведени в националното законодателство разпоредби. Счита, че чл.42, т.2 от ЗДДС неправилно транспонира разпоредбите на Директивата, тъй като за разлика от чл.42, т.2 от ЗДДС разпоредбите на Директивата определят като освободени доставки „дейностите на обществени радио и телевизионни организации, различни от тези с търговски характер“. Следва да се поиска тълкуване на допустимостта на практика, която да въвежда като критерий за облагаемост не търговския характер на дейността, а начина по който е финансирана. Това би означавало според Б., че дейност, макар и субсидирана, която е с изцяло търговски характер, да се третира неправилно от българския закон като освободена. Това поставяла Б. в по неблагоприятно положение спрямо търговските медии, чиято търговска дейност е облагаема и нарушава принципа на неутралност, чиято основна цел е облагане на еднакви по характер доставки по един и същи начин, и нормите ан правото на ЕС. От експертното заключение се установява кои дейности на Б. имат търговски характер, поради което за покупките, директно свързани с тях, на телевизията следва да бъде признато правото да ползва пълен данъчен кредит. И накрая оспорва становището на ответника в хода на делото, че Б. би имала право на пълен данъчен кредит за закупени стоки и услуги, предназначени за икономическата й дейност, само ако закупуването им е изцяло финансирано от приходи от реклама или от други приходи, свързани с търговската дейност. Намира за недопустимо и в противоречие със закона и практиката на СЕС създаването на практика от приходната администрация, съгласно която се въвеждат допълнителни изисквания за упражняване на законово признато право.

12. Ответникът по жалбата – директорът на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП

намира, че актът не противоречи на закона и правото на СЕС и е законосъобразен и обоснован изводът на органите по приходите, че за получените доставки на стоки и услуги, които се използват както за облагаеми, така и за освободени доставки Б. следва да ползва частичен данъчен кредит на основание чл.73 от ЗДДС. Претенцията на ревизираното лице да ползва право на пълен данъчен кредит във връзка с покупка на права за излъчване на предавания била неоснователна, доколкото не доказва, че тези покупки са изцяло финансирани от реклама, а не от държавната субсидия. Получаваната държавна субсидия, представляваща според ответника освободена доставка по смисъла на чл.42, ал.3 от ЗДДС, многократно надвишавала реализираните приходи от облагаеми доставки по силата на чл.70, ал.3 от ЗРТ. По делото не се установявало в счетоводството на Б. покупките да са водени аналитично според начина на финансиране поотделно от държавна субсидия и от приходи от продажба на рекламното време. При положение, че дружеството не е осчетоводило поотделно покупките според начина им на финансиране, това обуславя невъзможността да се разграничат покупките, финансирани с държавна субсидия от тези, финансирани с приходи от рекламни услуги. Именно поради тази причина, с РА законосъобразно е признато само право на частичен данъчен кредит за извършените покупки на права за излъчване на предавания. След като Б. не е доказало, че процеса на подготовката, създаването и излъчването на дадено предаване е ползвало само средства, получени чрез продажба на рекламното време, а не чрез получена държавна субсидия, то има право само на частичен данъчен кредит за извършените покупки на стоки или услуги, послужили за извършване последващи облагаеми доставки, не и на претендирания пълен данъчен кредит.

13. В случая спорът между страните се оформя затова дали дейността на Б. като обществен медиен доставчик, на който със ЗРТ са възложени специфични функции, се изключва от обхвата на ЗДДС (както смята жалбоподателя) или е възмездна доставка по смисъла на ЗДДС, но освободена (както счита ответникът), следва ли за всички получени доставки да се приложи разпоредбата на чл. 73 от ЗДДС, регламентираща правото на приспадане на частичен данъчен кредит, тъй като не са разграничени покупките, според начина им на финансиране (както смята ответника) или за доставките, които се използват в дейностите, генериращи приходи с търговски характер да се признае правото на пълен данъчен кредит, съответно за покупки, които не се използват изцяло за търговската дейност да се признае частичен данъчен кредит (както смята жалбоподателя).

14. Позицията на жалбоподателя по делото е за необходимост от отправяне на преюдициално запитване. Ответникът се противопоставя на искането, като се позовава и на становище на ВАС на РБ в съдебно решение, че нормите на вторичното право, чиетъ тълкуване се иска, са достатъчно ясни и точни и не се нуждаят от допълнително тълкуване от СЕС.

Приложими национални норми:

15. Закон за данък върху добавената стойност (Обн., ДВ, бр. 63 от 4.08.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз, изм., бр. 86 от 24.10.2006 г., в сила от деня на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., допълван и изменян, последни изменения и допълнение обнародвани в

ДВ бр. 96 от 6.12.2019 г., в сила от 1.01.2020 г. и в ДВ бр. 100 от 20.12.2019 г., в сила от 1.01.2020 г.)

Чл. 2. С данък върху добавената стойност се облагат:

1. всяка възмездна облагаема доставка на стока или услуга;

Чл. 3. (1) Данъчно задължено лице е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея.

(5) Не са данъчно задължени лица държавата, държавните и местните органи за всички извършвани от тях дейности или доставки в качеството им на орган на държавна или местна власт, включително в случаите, когато събират такси, вноски или възнаграждения за тези дейности или доставки, с изключение на:

1, следните дейности или доставки:

н) радио- и телевизионна дейност с търговски характер;

(6) Данъчно задължено лице, което извършва и освободени доставки и/или доставки или дейности извън рамките на независимата икономическа дейност, както и данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на данък върху добавената стойност, са данъчно задължени лица за всички получени услуги

Чл.8. Услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обращение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство.

Чл. 42 Освободена доставка е:

2.дейността на Българското национално радио, Българската национална телевизия и Българската телеграфна агенция, за която получават плащане от държавния бюджет.

Чл.69.(1) Когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне:

1. данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави;

Чл. 73.(1) Регистрирано лице има право на приспадане на частичен данъчен кредит по отношение на данъка за стоки или услуги, които се използват както за извършване на доставки, за които лицето има право на приспадане на данъчен кредит, така и за доставки или дейности, за които лицето няма такова право

Приложими общностни норми:

16. Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно

общата система на данъка върху добавената стойност (Директивата)

Член 2

1. Следните сделки подлежат на облагане с ДДС:

а) доставката на услуги, извършвана възмездно на територията на държава-членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество;

Член 25

Доставката на услуги, наред с другото, може да включва една от следните сделки:

в) извършването на услуги съгласно поръчка, направена от публичноправен орган или от негово име или на основание на закон

Член 132

1. Държавите-членки освобождават следните сделки:

р) дейностите на обществени радио и телевизионни организации, освен дейностите с търговски характер.

Член 168

Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати:

а) дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице;

б) дължимия ДДС по отношение на сделки, третирани като доставки на стоки или услуги в съответствие с член 18, буква а) и член 27;

в) дължимия ДДС по отношение на вътреобщностни придобивания на стоки в съответствие с член 2, параграф 1, буква б), Г);

г) дължимия ДДС върху сделки, третирани като вътреобщностни придобивания на стоки в съответствие с членове 21 и 22;

д) дължимия или платен ДДС по отношение на вноса на стоки в тази държава-членка.

Член 173

1. В случаите на стоки или услуги, използвани от данъчнозадължено лице както за сделки, по отношение на които ДДС подлежи на приспадане в съответствие с членове 168, 169 и 170, така и на сделки, по отношение на които ДДС не подлежи на приспадане, само такава част от ДДС, която може да се припише на първите сделки, подлежи на приспадане.

Частта, подлежаща на приспадане, се определя в съответствие с членове 174 и 175 за всичките сделки, извършени от данъчнозадълженото лице.

Съдебна практика на националните съдилища

17. Съдебна практика на националните съдилища – констатира се съдебна практика по предходен ревизионен акт на Б. по ЗДДС, която приема становището на ответника по делото за непризнаване на пълен данъчен кредит, а частичен и че нормите, чието тълкуване се иска са ясни и не будят съмнение. С решение № 524 от 23.04.2018г. ВАС на РБ по адм.дело №8435. намира, че „по смисъла на чл. 25, б. „в“ от Директива 2006/112/ЕО в понятието услуга се включва и извършването на услуги по поръчка, направена от публичноправен орган или от негово име, или на основание закон и въпреки, че цитираната норма не е транспонирана в българското законодателство, следва да се приложи принципа на директния ефект на Директивата. В този смисъл фактът, че дадено данъчнозадължено лице осъществява дейност, състояща се в упражняване на възложени и регламентирани със закон функции за постигане на цел от общ интерес, действително не обуславя извод, че тази дейност не следва да се третира като доставка на услуга по смисъла на ЗДДС. Правната връзка между доставчика на услугата и получателите на същата почива на законово делегираните на съответния доставчик задължения за извършване на услуги от обществен интерес.....“ Съставът на ВАС приема, че „е налице правна връзка между извършваната от Б. дейност и получателите на услугата, тъй като с ЗРТ е регламентирана дейността на Б. като обществен доставчик на медийни услуги. Б. е юридическо лице, на което с изричен акт е възложено осъществяване на определени услуги от обществен интерес, а именно извършването на аудиовизуални медийни услуги с получател всички граждани на България.“ Позовава се на т. 30 и т.34 от Решение на СЕС по дело C-151/13 на СЕС. Съществува пряка връзка между извършваните доставки на услуги от Б. към зрителите и получаваната насрещна престация под формата на субсидия от държавата, предвид финансирането на обществената телевизия и предназначението и начина на определяне на държавната субсидия по ЗРТ. Предвид това според ВАС на РБ дейността на Б. въпреки специфичните ѝ функции на обществен доставчик по смисъла на ЗРТ попада в обхвата на ЗДДС и приложното поле на ДДС. Намерил е за неотнормено решение на СЕС по дело C-11/15, тъй като в настоящия спор става въпрос за субсидия от държавата пряко обвързана с доставките на услуги, които Б. извършва в качеството си на обществен доставчик по смисъла на ЗРТ, чийто размер е определен предварително и според ясно установени критерии – норматив за час програма и тя представлява насрещна престация не за друго нещо, а именно за доставката на услуги, които е задължена със закон да извършва като обществен доставчик на медийни услуги. Както беше посочено съобразно практиката на СЕС, не е необходимо насрещната престация за тази доставка да е получена пряко от лицата, за които са предназначени съответните услуги, а насрещната престация би могла да бъде получена и от трето лице или от държавата в случая. Относно оплакването в жалбата, че съдът се позовава на

чл.42, т.2 от ЗДДС, която според жалбоподателя е „разпоредба, неправилно транспонирана в ЗДДС“. ВАС на РБ е отхвърлил оплакването, че разпоредбата на чл. 132, 1, б. „р“ от Директива 2006/112/ЕО е неправилно транспонирана с чл. 42, т. 2 от ЗДДС, тъй като предвижда като освободена доставка да се третира дейността на Б., за която получава плащане от държавния бюджет като е постигната целта на Директивата като освободени доставки да се третират само извършваните от обществените радио и телевизионни организации дейности, които нямат търговски характер. ВАС на РБ е приел, че за да има Б. право на пълен данъчен кредит следвало да докаже, че определени, извършени от нея покупки, предназначени за икономическата ѝ дейност, са изцяло финансирани от реклама или от други приходи, свързани с телевизионната дейност, а не от получената от държавата субсидия. Отчита връзката получените приходи от продажба на рекламно време да покрива разходите за закупуване на програмни продукти – филми и други, които са били излъчвани в някоя от програмите на Б. и не воденето от Б. на отделна аналитична сметка за това каква част от разходите на телевизията се покриват от държавна субсидия и каква част от приходи от продажба на рекламно време. С решението е отклонено искане за отправяне на преюдициално запитване с аналогично на настоящото съдържание, защото значението и смисълът на посочените норми на общностното право според ВАН на РБ са пределно ясни и не пораждаат съмнение относно неговото тълкуване, а поставените въпроси не се отнасят до приложение на националните норми, които да противоречат на норма на правото на Европейския съюз, чието тълкуване следва да се извърши по реда на преюдициалното запитване.

Практика на Съда на Европейския съюз

18. Налице е съдебна практика на СЕС, която дава аргументи за допустимост на поставяне на въпроси за тълкуване от СЕС на разпоредба от националния ЗДДС. Същевременно не се установи решение по идентични въпроси като тези в настоящото производство.

В свое решение по дело C-11/15 СЕС е тълкувал дали дейността на националното чешко радио по публично радиоразпръскване, за която дейност радиото получава такси, плащани от лицата, които притежават или държат радиоприемник, е възмездна, но освободен по смисъла на Директивата или този вид дейност не представлява облагаема доставка, която попада в обхвата на Директивата. Фактическата обстановка по това решение обаче е по различна, тъй като радиото е получавало такси, заплащани от слушателите, докато на Б. такива такси не се заплащат от зрителите, макар и достъпът до услугата по публично радиоразпръскване да е свободен и да не зависи от плащането на таксата за радио. В настоящия случай по делото обществената телевизия получава субсидия от държавния бюджет, каквото не е било предмет на обсъждане по посоченото дело.

В решение на СЕС по дело C-151/2013г. се дава отговор на въпроса дали общо плащане като „общата сума за помощ“ попада в приложното поле на ДДС и трябва да се вземе предвид при изчисляването на частта, подлежаща на приспадане, но за разлика от установената там пряка връзка между помощта и предоставяните услуги, тук тази връзка не е така ясна.

Макар и да засяга част от въпросите в настоящото производство, от посочената практика на СЕС не може еднозначно да се изведе отговор на тези въпроси, при конкретната фактическа обстановка, поставени в това производство.

Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване

По допустимостта на искането:

19. Според чл. 267 ДФЕС, Съдът на Европейския съюз е компетентен да се произнася преюдициално относно: а) тълкуването на настоящия договор; б) валидността и тълкуването на актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза.

Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност е в обхвата на преюдициалната компетентност на Съда на Европейския съюз.

Относно поставянето на конкретни преюдициални въпроси

20. За решаване на делото е от съществено значение да се уточни дали излъчването на предавания от националната обществена телевизия Б., поради субсидирането ѝ от държавния бюджет, представлява доставка на услуги, „извършена възмездно“, по смисъла на чл. 2, параграф 1, б. „в“ от Директивата, но освободена от ДДС по смисъла на чл. 132 параграф 1, б. „р“ от Директивата или този вид дейност не представлява облагаема доставка, която да попада в обхвата на Директивата. Следва да се отбележи, от една страна, че макар в разпоредбата на чл. 132 параграф 1, б. „р“ от Директивата да се предвижда освобождаване на „дейностите на обществени радио- и телевизионни организации, освен дейностите с търговски характер“, посочената разпоредба се прилага само при условие, че тези дейности се облагат с ДДС по смисъла на чл.2 от Директивата, и от друга страна – че тази разпоредба не може да се тълкува по начин, който разширява определения в чл.2 обхват на Директивата. (арг. от т.32 на решение по дело C-11/15 СЕС). От значение е да се изясни в светлината на тълкуване на чл.2, параграф 1, б. „в“ и чл.132 параграф 1, б. „р“ от Директивата, дали дейността на обществената телевизия по предоставяне на аудиовизуални услуги към зрителите представлява освободена доставка на услуга по по смисъла на ЗДДС, дали субсидията, която се изплаща на националната телевизия от държавния бюджет, за да подготвя, създава и разпространява национални и регионални програми представлява насрещна престация и съответно въпреки специфичните си функции на обществен доставчик по смисъла на ЗРТ, за

тази си дейност Б. попада в обхвата на ЗДДС и приложното поле на ДДС. От определянето дали телевизионната дейност на Б. – аудио-визуални медийни услуги с получател всички граждани на РБ, представлява доставка на услуга по ЗДДС, ще се стигне до отговор относно това дали следва да се отчита при определяне правото на приспадане на данъчен кредит за облагаемите доставки, по които жалбоподателят е получател. Ако се приеме, че дейността на обществената телевизия е двойствена: и освободени доставки (излъчване на телевизионни предавания) и облагаеми доставки (търговска реклама), то трябва ли да се приеме, че на приспадане подлежи само частта от платения по получени доставки ДДС, която може да се счита за свързана с икономическата им дейност. И най-сетне, ако се потвърди двойственият характер на дейностите на обществените телевизии, какви критериите следва да се приложат при определяне правото на приспадане.

Въпреки съдебната практика на националния съд, запитващата юрисдикция изпитва съмнения относно обхвата, който следва да се приеме, че имат разпоредбите на чл.2, чл.132 и чл.168 от Директива 2006/112/съвета по отношение на дейността на Б., като счита, че тяхното тълкуване е необходимо, за да може да се произнесе по жалбата, с която е сезирана. В контекста на приложимите разпоредби е дължима преценка дали дейността на обществената телевизия по излъчване на програми е неикономическа дейност, или е освободена доставка, в обхвата на ДДС. Запитващата юрисдикция изпитва съмнения и относно определянето на размера на правото на приспадане на ДДС и на неговия обхват съгласно чл.168 и чл.173 от Директивата.

По изложените съображения Административен съд София-град, I отделение, 6 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТПРАВЯ преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз съгласно чл.267, първи параграф, буква „б“ от Договора за функционирането на Европейския съюз със следните въпроси:

1)Може ли дейността на обществената телевизия по аудио-визуални медийни услуги към зрителите, при положение, че се финансира от държавата под формата на субсидия, като зрителите не заплащат такси за телевизионното излъчване, да се счита като доставка на услуги, извършвана възмездно, съгласно чл. 2, параграф 1, б. „в“ от Директива 2006/112/ЕС или не представлява доставка на услуги, извършена възмездно по смисъла на тази разпоредба и не попада в обхвата на посочената Директива?

2)При отговор, че аудиовизуалните медийни услуги на обществената телевизия към зрителите попадат в обхвата на чл. 2, параграф 1, б. „в“ от Директива 2006/112/ЕС, може ли да се счита, че те са освободени доставки по смисъла на чл. 132 параграф 1, б. „р“ от Директивата и допустима ли е

национална уредба, която освобождава тази дейност, само защото за нея обществената телевизия получава плащане от държавния бюджет, без значение дали тази дейност има и търговски характер?

3) Допуска ли чл.168 от Директивата 2006/112/ЕС практика ползването на пълен данъчен кредит за покупки да се поставя в зависимост не само от предназначението на покупките (за облагаема дейност или не), а и от начина на финансиране на тези покупки, а именно и от собствени приходи (рекламни услуги и други), и от държавна субсидия, и да се признава право на приспадане на пълен данъчен кредит само за покупките, финансирани със собствени приходи, не и за финансираните с държавна субсидия, като се изисква разграничаването им?

4) В случай, че се приеме, че дейността на обществената телевизия се състои и от облагаеми, и от освободени доставки, предвид смесеното ѝ финансиране, какъв е обхватът на правото на приспадане на данъчен кредит за покупките и какви критерии следва да се прилагат при определянето му.

СПИРА на основание чл.631, алинея 1 от Гражданския процесуален кодекс производството по делото до произнасянето на Съда на Европейския съюз.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: